

Arrest

nr. 135 687 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM loco advocaat V. HENRION en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Rwandese staatsburger te zijn afkomstig van Kabeza, Kigali. U groeide op bij uw familie in Kabeza en u ging naar school in Wellspring Academy, Kigali. Uw vader werkt bij de onderneming Heineken en uw moeder is een zakenvrouw. Eind 2012 organiseerden uw ouders een vakantie in België. U hebt Rwanda verlaten met uw familie en u kwam op 23 december 2012 in België aan. U was in het bezit van uw authentiek paspoort (PC 165678 op naam van (N.U.C.) afgegeven te Kigali op 6.11.2012 en geldig tot 6.11.2017) en een visum (n°010757031 afgeleverd te Kigali op 30.11.2012 en geldig van 22.12.2012 tot 21.01.2013). Uw ouders keerden met uw twee zussen na

twee weken terug naar Rwanda, maar u en uw broer weigerden. U besloot in België te blijven bij uw tante (L.M.) en uw broer bij uw tante (E.M.), allebei zussen van uw moeder.

U werd op 24 januari 2013 ten laste genomen van de Dienst Voogdij en er werd u een voogd aangewezen op 14 mei 2013. Op 27 juni 2013 werd een aanvraag ingediend voor de toepassing van art 61/15 van de wet van 15.12.1980. Op 30 juli 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing dat in uw hoofde het hoger belang eruit bestaat dat u zich herenigt met uw ouders in uw land van herkomst en u niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame oplossing.

In november 2013 wilde uw tante dat u haar huis verliet om een voor u onbekende reden. U ging naar de bureaus, waar u enige tijd verbleef. U hebt op 8 november 2013 in België asiel gevraagd. U verklaart dat u problemen kende met uw vader die u bijna dagelijks heel hard sloeg. U diende alles te doen in het huishouden en uw jongere zusjes te helpen. U stelt dat het niet toegelaten is te praten over de problemen binnen het gezin, maar dat u bij een terugkeer naar Rwanda vreest voor uw vader die u slecht behandelt en voor de bommen en gevechten daar.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart bij een terugkeer naar Rwanda te vrezen voor de onveilige situatie in uw land van herkomst en voor uw vader die u slecht zou behandelen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op legale wijze naar België bent gereisd en dat u in het bezit was van een authentiek Rwandees paspoort op uw naam en een Schengenvisum (zie informatie administratief dossier en zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart dat uw ouders uw reis hadden geregeld en een vakantie hadden gepland voor een familiebezoek in België (zie gehoor CGVS, p.4). Hieruit kan worden afgeleid dat u zonder ernstige problemen met de Rwandese autoriteiten het land hebt kunnen verlaten.

Er dient verder te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend. U bent op 23 december 2012 in België aangekomen voor vakantie. U verklaart dat u na twee weken samen met uw broer besloten had om in België te blijven en u dit met uw tante besprak (zie gehoor CGVS, p.5). Uw tante zei dat u niet kon blijven, dat u diende terug te keren en een studievizum diende te vragen (zie gehoor CGVS, p.5). Tegen de wil in van uw ouders en tegen het advies van uw tante bleef u toch in België (zie gehoor CGVS, p.5). U hebt op 8 november 2013 in België asiel gevraagd. Het feit dat u meerdere maanden gewacht hebt om asiel aan te vragen vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerelativeerd. Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat u aangaf in België te willen blijven voor studies (zie gehoor CGVS, p.5). Zo dient te worden gesteld dat u op de vraag waarom u zo lang wachtte om asiel te vragen, uitdrukkelijk verklaart dat u eerst wel een plaats had om te blijven, maar u problemen kreeg met uw tante en u asiel moest vragen zodat u kon blijven studeren (zie gehoor CGVS, p.5). Wanneer u opnieuw de vraag wordt gesteld waarom u zo lang wachtte om asiel te vragen, reageert u dat niets van asiel wist (zie gehoor CGVS, p.5). Uw verklaring dat uw tante u niets zei, overtuigt niet. Wanneer hierop wordt gevraagd hoe u dan tot bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam, antwoordt u dat uw tante u er bracht en dat de dienst u wel een plaats zou geven om te wonen (zie gehoor CGVS, p.5). Het feit dat u minderjarig bent doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van uw laattijdige aanvraag, gezien u bij uw tantes in België verbleven hebt, die al geruime tijd in België verblijven en zelf bekend zijn met de asielprocedure. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat er sinds januari 2013 een voogd werd aangesteld en aanvankelijk een procedure voor een duurzame oplossing werd gestart. Wanneer in deze procedure een negatieve beslissing werd genomen eind juli 2013 wachtte u echter tot november 2013 om uw asielaanvraag in te dienen. Aldus had u duidelijk geen haast om uw nood aan internationale bescherming kenbaar te maken en kan er sterk getwijfeld worden aan uw beweerde vrees.

Daarbij dient het volgende te worden opgemerkt met betrekking tot de door u aangehaalde vrees. Op het Commissariaat-generaal verklaart u niet naar Rwanda te kunnen terugkeren uit vrees voor de onveilige situatie in uw land van herkomst en uit vrees voor uw vader die u en uw broer slecht zou hebben behandeld (zie gehoor CGVS, p.5 en p.8). Echter, nergens tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u melding van de slechte behandeling door uw vader. U verklaart dat u dit niet meldde omwille van de familie, dat het een taboe is om te praten over wat er in de familie gebeurt of gaande is (zie gehoor CGVS, p.2). Het is echter weinig aannemelijk dat u beweert dat dit het motief van uw asielaanvraag betreft, maar u dit slechts de dag vóór uw gehoor op het Commissariaat-generaal besluit te vertellen aan uw voogd en uw advocate (zie gehoor CGVS, p.2). U blijft vaag op de

vraag waarom u pas de dag voor het gehoor zich blootgaf. U verklaart dat het in uw hoofd kwam en dat u het lange tijd verborgen hield. Nochtans dient te worden opgemerkt dat uw tante volgens uw verklaring wel op de hoogte is (zie gehoor CGVS, p.2). U voegt toe dat ze al lange tijd op de hoogte was en het wist (zie gehoor CGVS, p.2). Gezien dit element de kern van uw asielaanvraag uitmaakt en u om deze reden internationale bescherming vraagt, is het ongeloofwaardig dat u dit niet eerder zou hebben vermeld.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen over de mishandeling door uw vader. U verklaart dat u sinds uw jonge kindertijd door uw vader werd geslagen en slecht behandeld (zie gehoor CGVS, p.5, p.6). U stelt dat uw moeder niets kon doen, dat ze toekeek, maar verder niets ondernam (zie gehoor CGVS, p.6). Op de vraag of de familie geen poging deed om met uw vader te spreken of hem terecht te wijzen, antwoordt u dat de hele familie het weet, maar ze konden niets doen. U beweert dat u nooit aan iemand de situatie toevertrouwde of hulp hebt gezocht (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat u er wel eens had gedacht om weg te gaan, maar u niet wist waar naartoe en u dus samen met uw broer in zijn kamer bleef (zie gehoor CGVS, p.7). Het is opmerkelijk dat u geen poging ondernam om aan de situatie te ontkomen, hulp te zoeken of een oplossing te vinden voor het gedrag van uw vader. Temeer daar u, eens u in België was aangekomen, wel de moed en de kracht vond om tegen de wil van uw vader in te gaan en te besluiten niet met hem terug te keren naar Rwanda.

Overigens verklaart u dat er in Rwanda geen mensen zijn waar men hulp kon vragen en dat als men een probleem heeft dit voor zichzelf wordt gehouden (zie gehoor CGVS, p.7). Zo herhaalt u dat u er nooit aan gedacht heeft om het iemand te melden of op school te zeggen. U voegt later tijdens het gehoor toe dat de bureaus het wel wisten en u hoorde en dat jullie meid het andere mensen had verteld, maar dat u niet werd geholpen (zie gehoor CGVS, p.7). Op de vraag of u naar de politie stapte, reageert u dat ze niets doen (zie gehoor CGVS, p.7). Wanneer u gewond was of u letsels had bleef u thuis voor enkele dagen tot u genezen was (zie gehoor CGVS, p.6). Uw moeder heeft u nooit voor verzorging naar een dokter of ziekenhuis gebracht. De vaststelling dat u, samen met uw broer, nooit eerder enige stappen hebt ondernomen tegen uw vader is merkwaardig. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u eerder tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw vader u een keer het huis uitstuurde en u achterliet. U liep hierna naar het huis van uw grootmoeder, waar uw tante woonde (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart dat u twee dagen bij uw tante bleef en u daarna op aanraden van uw tante naar huis terugkeerde (zie gehoor CGVS, p.6). Uw tante had u geadviseerd om met uw vader te spreken, maar u verzette zich en sprak twee weken niet met uw vader (zie gehoor CGVS, p.6). U haalt verder aan dat u met uw oom sprak en met de familie sprak (zie gehoor CGVS, p.6) en uit uw verklaringen blijkt dat de familie op de hoogte was van het gedrag van uw vader, waardoor het des te merkwaardig is dat er geen overleg werd gepleegd of iets werd ondernomen om de situatie en het gedrag van uw vader aan te pakken. U blijft bij uw verklaring wanneer u wordt gevraagd of uw oom uw vader niet probeerde aan te spreken dat uw familie niet de kans had om uw vader te doen stoppen en de familie niets kon doen (zie gehoor CGVS, p.6). Nochtans mag men verwachten dat men eerst alle mogelijke nationale alternatieven en oplossingen nagaat en overweegt alvorens men besluit om internationale bescherming te vragen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde vrees voor de onveilige situatie in Rwanda geen steun vinden in de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal (zie informatie administratieve dossier). U verklaart dat er in juni of juli 2012 op verschillende plaatsen bommen vielen in de buurt van uw huis in Rwanda (zie gehoor CGVS, p.8). Er werd gezegd onder de bevolking dat de genocide terug zou beginnen (zie gehoor CGVS, p.8). Echter uw vrees dat de oorlog terug zou beginnen is gebaseerd op veronderstellingen en de beschikbare informatie bevat geen elementen die wijzen op een algemene onveilige situatie in Rwanda.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

Verzoekster wijst er vooreerst op dat haar broer omwille van dezelfde motieven een asielaanvraag heeft ingediend, dat deze asielaanvraag nog in het Frans in behandeling is voor het CGVS en dat hij nog niet gehoord werd. In de bestreden beslissing wordt geen referentie gemaakt naar die aanvraag of naar de situatie van haar broer. Volgens verzoekster was het relevant om de twee asielaanvragen samen te analyseren of minstens te wachten tot dat haar broer gehoord werd.

Verder meent verzoekster dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de mishandelingen die zij heeft geleden, niet geanalyseerd werd. Haar gehoor was zeer kort, met weinig vragen over deze gebeurtenissen. In onderhavig verzoekschrift citeert verzoekster twee teksten die zij zelf geschreven heeft als voorbeeld van deze mishandelingen. Deze mishandelingen vormen volgens haar de kern van haar asielaanvraag en daarom moest zij daarover gehoord worden, *quod non*. Zij stelt dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar aanvraag en dat de in de bestreden beslissing opgenomen elementen niet rechtstreeks haar vrees voor vervolging betreffen.

Vervolgens legt verzoekster uit waarom zij eindelijk beslist de waarheid te vertellen. Zij heeft begrepen dat zij geen schade aan haar familie kon doen en dat zij in België beschermd zou zijn. Zij woonde niet meer bij haar tante, maar in een opvangcentrum en voelde zich vrijer om te kunnen spreken. De tante is een familielid en niet neutraal. Volgens verzoekster kreeg zij geld van haar vader om de kinderen te onthalen. Zij legt tevens uit dat zij in december 2013 sporen van littekens op de armen van haar broer heeft gezien en dat hij zichzelf verminkt. Zij beseft dat haar broer meer getroffen was door de geleden mishandelingen. Zij besliste bijgevolg de waarheid te vertellen om haar broer te kunnen helpen. Haar broer is ondertussen psychologische therapie gestart. Verweerder vergeet volgens verzoekster dat zij slechts 15 jaar oud is. Zij merkt op dat zij geweigerd heeft haar ouders te begeleiden in december 2012, toen zij slechts 14 jaar oud was. Sindsdien heeft zij geen contact meer met haar familie, met uitzondering van een paar telefonische oproepen van haar vader, die kwaad blijft dat zijn kinderen in België zijn gebleven.

Verder wijst verzoekster erop dat iedereen wist dat haar vader een gewelddadig iemand was. Zij heeft via kennissen vernomen dat haar vader zo was sinds zijn terugkeer uit Rusland. Zij weet niet wat er in Rusland gebeurd is, maar dit blijkt iets zwaars te zijn. Niemand reageerde op de mishandelingen. Men dacht dat het privé was en dat men zich niet moest moeien met deze familiale zaken. Ook op school waren de problemen met haar vader bekend, maar er bestaat geen dienst voor het begeleiden van kinderen zoals het CLB in België. Zij is een paar keer thuis moeten blijven omdat zij niet in staat was naar school te gaan. Verzoekster denkt dat zij niet door de politie beschermd zou kunnen worden, aangezien, wanneer de dienaar door haar vader beschuldigd werd geld te stelen, zij door haar vader geslagen werd in aanwezigheid van politieagenten, zonder dat de politie reageerde. Volgens verzoekster is verweerder zich niet bewust dat de bescherming van de rechten van het kind in Rwanda niet vergelijkbaar is met België. Het respecteren van de autoriteit van de vader is in deze patriarchale maatschappij belangrijk. Onder verwijzing naar een rapport van het *International Bureau for Children's Rights* van 2008 zijn er volgens verzoekster in Rwanda geen specifieke wetsbepalingen die geweld tegen kinderen verbieden. Een rapport van de ngo “*Save the Children*” van mei 2010 legt uit dat, zelfs als vele kinderen weten dat ze mishandelingen aan de politie moeten melden, er *in concreto* zeer weinig kinderen zijn die deze mishandelingen zullen melden.

Tenslotte stelt verzoekster dat, als de vluchtelingenstatus niet toegekend zou worden, er vastgesteld moet worden dat zij aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voldoet en de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een rapport van “*Save the Children*” van mei 2010 (stuk 3).

2.2.1. Artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door verzoekster beschreven moeilijkheden en asielmotieven, *in casu* het agressief gedrag van haar vader ten aanzien van haar persoon, kunnen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster toont niet aan dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van voormeld Verdrag bepaalde gronden, noch dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de nationale autoriteiten van haar land van herkomst (zie *infra*).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Waar verzoekster opmerkt dat haar broer omwille van dezelfde motieven als zij een asielaanvraag heeft ingediend, dat deze aanvraag nog in het Frans in behandeling is bij het CGVS en dat het "relevant" was beide asielaanvragen samen te analyseren, minstens te wachten tot haar broer gehoord werd, dient opgemerkt dat iedere asielaanvraag individueel beoordeeld wordt. Verzoekster voert overigens geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat het aangewezen is te wachten op het gehoor van haar broer of beide aanvragen samen te analyseren. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden teneinde haar asielaanvraag samen met die van haar broer te analyseren.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen analyse werd gevoerd van de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de mishandelingen die zij geleden zou hebben. De bestreden beslissing merkt immers terecht op dat verzoekster duidelijk geen haast had om haar nood aan internationale bescherming kenbaar te maken zodat er sterk kan getwijfeld worden aan haar beweerde vrees, te meer daar zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij eerst wel een plaats had om te verblijven, maar dat zij problemen kreeg met haar tante en asiel moest aanvragen om te kunnen blijven studeren.

Verder wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding maakte van de mishandelingen door haar vader. Nochtans mag van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als de mishandelingen door haar vader hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet zij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers. Dit klemt des te meer daar verzoekster in

onderhavig verzoekschrift zelf benadrukt dat de mishandelingen door haar vader de kern van haar asielaanvraag uitmaken.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift uiteenzet waarom zij “eindelijk beslist de waarheid te vertellen”, dient opgemerkt dat deze uiteenzetting geen afbreuk doet aan het voorgaande. Dit klemmt des te meer daar zij zelf stelt dat iedereen in de familie op de hoogte was van de situatie met haar vader, zodat niet kan worden ingezien om welke reden verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon vertellen dat zij internationale bescherming vraagt omwille van de problemen met haar vader. Dat men in Rwanda respect heeft voor de autoriteit van de vader, zich niet moeit met familiale problemen en geen specifieke wetsbepalingen heeft die geweld tegen kinderen verbieden, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande, aangezien verzoekster in België internationale bescherming vraagt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoekster werd een voogd toegewezen, die haar van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoekster werd gehoord op het CGVS werd zij bijgestaan door haar voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is.

Vervolgens wijst de bestreden beslissing er terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen poging ondernam om iets aan haar situatie te doen, hulp te zoeken of een oplossing te vinden en, wanneer zij in België op vakantie is met haar ouders, plots wel de moed heeft om tegen de wil van haar vader in te gaan en bij haar tante in België achter te blijven, en dit – zoals zij in haar verzoekschrift zelf benadrukt – op de leeftijd van slechts 14 jaar. De Raad ziet niet in en verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze haar bewering dat zij via kennissen vernomen heeft dat haar vader in Rusland gewelddadig geworden zou zijn, de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Zij weet immers niets meer te vertellen dan dat de gebeurtenissen in Rusland “iets zwaars” blijken te zijn.

Wat betreft de twee citaten uit de door verzoekster zelf geschreven teksten over de mishandelingen door haar vader, dient vooreerst opgemerkt dat deze teksten louter gebaseerd zijn op verzoeksters eigen verklaringen en in die zin geen enkel objectief karakter kunnen hebben. Bovendien handelt het tweede citaat zelfs niet over verzoekster, maar over het gedrag van haar vader ten aanzien van een huisbediende die geld zou hebben gestolen. Verzoeksters bewering dat zij niet door de politie beschermd zou kunnen worden aangezien de politieagenten niet reageerden wanneer haar vader haar sloeg in het bijzijn van deze agenten wanneer de huisbediende beschuldigd werd van het stelen van geld (verzoekschrift, p.7), kan dan ook niet door dit citaat ondersteund worden aangezien verzoekster in het citaat helemaal geen melding maakt dat zij ook zou zijn geslagen; deze inconsistente verklaring doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. De rapporten waarnaar verzoekster verwijst (verzoekschrift, stuk 3) bevatten louter algemene informatie en hebben geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat men mag verwachten dat men eerst alle mogelijke nationale alternatieven en oplossingen nagaat en overweegt, alvorens men besluit om internationale bescherming te vragen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende motieven in de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op legale wijze naar België bent gereisd en dat u in het bezit was van een authentiek Rwandees paspoort op uw naam en een Schengenvisum (zie informatie administratief dossier en zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart dat uw ouders uw reis hadden geregeld en een vakantie hadden gepland voor een familiebezoek in België (zie gehoor CGVS, p.4). Hieruit kan worden afgeleid dat u zonder ernstige problemen met de Rwandese autoriteiten het land hebt kunnen verlaten.”* en *“Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerd vrees voor de onveilige situatie in Rwanda geen steun vinden in de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal (zie informatie administratieve dossier). U verklaart dat er in juni of juli 2012 op verschillende plaatsen bommen vielen in de buurt van uw huis in Rwanda (zie gehoor CGVS, p.8). Er werd gezegd onder de bevolking dat de genocide terug*

zou beginnen (zie gehoor CGVS, p.8). Echter uw vrees dat de oorlog terug zou beginnen is gebaseerd op veronderstellingen en de beschikbare informatie bevat geen elementen die wijzen op een algemene onveilige situatie in Rwanda.” Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS